

Diari portaveu de l'Esquerra Republicana de Catalunya a les comarques tarragonines

Unió revolucionària

Per l'interès que entranya, copiem de "L'Opinió" la següent nota política:

Esquerra Republicana de Catalunya compta amb una majoria absoluta de diputats que li permetrà de governar durant anyades llargues.

Aliada amb la Unió Socialista, la seva força encara és més gran. Les minories adverses no poden barallar-li el pas.

Dissortadament, la situació és tota una altra a la resta del país. Es gairebé segur que cap partit no durà una majoria absoluta a les futures Corts Constituents, i això farà necessària una coalició d'Esquerreres per a governar.

Si aquesta coalició no es fa tot seguit, o bé es trenca, o tan sols s'afebleix, la República correrà un greu perill.

Per a enrobustir-la i consolidar-la definitivament no hi ha sinó un camí: anar abans no s'obrin les Corts, a la Constitució d'una Unió indestructible de tots els partits d'Esquerra. Els que en formessin part es comprometrien a no separar-se'n sota cap pretext fins que les Corts aprovessin un programa mínim, de realització immediata, i l'aplicació del qual consolidaria la República.

Heu-vos ací les bases possibles d'aquest programa mínim acceptable per tots els homes liberals.

República federal i democràtica.

Milícia republicana ben organitzada.

Pressupostos i qüestió monetària.

Depuració severa de responsabilitats.

Lleis socials i polítiques semblants a les dels pobles més cultes d'Europa.

Arranjament definitiu de la qüestió del Marroc.

Un cop realitzat aquest programa ja no fóra possible d'enderrocar la República. S'haurien acomplert les finalitats primeres de la Revolució incruenta començada el 14 d'abril, i els partits de la Unió podrien separar-se per continuar la lluita pels ideals respectius en un ambient de pau i de civisme.

LLEGIU A 4.ª PLANA

SOLDATS I CASERNA

Concòrdia o discòrdia?

Es xocant el que passa en aquest període pre-electoral, en aquests moments en què les ambicions personals o les de grups es desboquen per tal d'arribar primer a l'assoliment d'un lloc en les futures Corts Constituents.

Elements als quals no els hauria d'haver fugit encara la rojor del rostre per la sorpresa de veure's preterits per la voluntat popular, cerquen la manera d'abastar, sia com sia, els llocs que no es veuen amb cor d'aconseguir pel camí dreturer, i a l'efecte es prevalen de la ingenuïtat, de la candorosa bona fe de vells prestigis catalanistes per a remoure, més encara del que ho estant, les aigües de la política.

L'adagi que diu que el mar revolt és sempre una esperança pel pescador, constitueix pels fracassats, un estimul i un consol.

Els vells catalanistes als quals alludim, han llençat a volar la idea d'una nova solidaritat catalana d'una solidaritat abstracta en pugna amb la solidaritat d'ideals concrets per la que propugnen els dirigents de la política lliberadora de Catalunya.

Comprenem perfectament que els homes que no han evolucionat, que els que viuen encastellats en aquella romàntica torre de vori que alçarem entre tots en l'època llunyana de les Bases de Manresa, pregonin la concòrdia dels catalans com a finalitat immediata. No comprems, però, que els que diuen representar partits de lluita entre catalans, que els que fa dos mesos rebutjaren tota mena d'intel·ligència amb els més legítims representants de la Catalunya actual, siguin ara els que amb més dalit i tossuderia s'aferren al tòpic malaguanyat de la concòrdia.

La concòrdia, si per concòrdia s'entén un pacte electoral entre elements antagònics, ni és convenient ni en aquestes hores excepcionals seria lògic. No seria lògic, perquè la voluntat de què Catalunya sia lliure no pot ésser ja llaç d'unió per quant ningú posa en dubte que és un fet la llibertat política de la nostra terra.

No poguent-se modificar l'actual composició de la Diputació de la Generalitat; no poguent els elements que ara demanen lloc a les Constituents d'Espanya influir en sentit determinat en la confecció de l'Estatut, quina avantatja hi hem de trobar en què vagin a Madrid. Per defensar-lo?... Millor que ells ho faran els elements polítics que l'hauran confeccionat. Per discutir-lo...? Val més que no el discuteixin puix que tota discussió per part de catalans no faria més que dificultar la seva aprovació i retardar el triomf de Catalunya.

Els elements que no intervenen en la confecció de l'Estatut; aquells als quals el poble no els ha donat vot ni veu en les deliberacions, deuen resignar-se amb la seva mala sort. I si el seu amor per la llibertat de Catalunya és tan impetuós que no puguin frenar-lo, que prenguin lloc entre els dirigits i que bandegin tot propòsit d'actuar d'intrusos dirigents.

Tant ells com nosaltres, com tothom, hem de tenir la certesa de què l'Estatut que s'està elaborant donarà satisfacció plena a tots els anhels de llibertat de Catalunya.

El deure de tots consisteix, doncs, en fer viable l'Estatut.

I la concòrdia que el farà triomfar; la única concòrdia per la qual devem propugnar tots els patriotes, és la concòrdia que ve imposada pel més alt interès col·lectiu, aquella concòrdia que naix espontània en la consciència de tots els que per damunt d'un interès mesquí hi posem Catalunya.

Avui s'ha de deixar actuar als qui les circumstàncies han posat a la davantera. Ells tenen el deure de treballar d'acord amb l'hora present i els dirigits el deure de no obstaculitzar l'obra llur.

El voler escalar llocs que ja han estat assignats als qui per la voluntat sobirana de la democràcia corresponen; el voler actuar d'intrusos en clos vedat, el voler entrebancar candidatures amb la formació d'altres conxorxes electorals, més que desig de concòrdia és obra condemnable de discòrdia.

Improvisacions

CONSORCI DE POBLES. —

Quedo meravellat en constatar com els automòbils fan el món petit i els pobles grans. El món, petit, perquè escursen les distàncies; i els pobles, grans, perquè de l'escursament de les distàncies en prové l'apropament dels nuclis urbans i així de dos, de deu, de vint pobles se'n fa una gran urbs, amb la particularitat miraculosa de què creixent cada un d'ells a expenses dels altres, tots progressen i cap llangueix.

L'automòbil ha fet de Reus el centre d'una gran urbs de la qual formen part tots els pobles de la rodalia. Riudoms, Montbrió, Montroig, Vinyols, Borges, Alforja, Castellvell, Almohera, La Selva, Constantí, Maspujols, Aleixar, Vilaplana, i d'altres, que em deixo al tinter, més que noms distintius de viles ho són de barriades de la nostra ciutat. En conseqüència, cada una d'aquestes viles ha perdut el seu caràcter rural i ha pres aires ciutadans, no pel fet de considerar-se incorporades a Reus sinó pel de poder gaudir de tots aquells serveis indispensables a la vida humana en els nostres temps, serveis als quals un poble rural, vivint isolat, no podria aspirar mai i que són els que en realitat donen categoria als pobles.

Les clíniques, els estudis, els comerços de novetats, les drogueries, totes les tendes, tot el que dona a Reus ínfules de capital, és tan nostre com dels veïns de la comarca. Els autòmnbis fan en tot moment utilitzables pels comarcans els serveis públics i privats d'aquest nucli central representat per Reus. Reus, en canvi, pot gaudir fàcilment de les deus gemades i les boscuries magnífiques que la rodalia ens ofereix.

L'automòbil, en facilitar aquest intercanvi profitós a tothom, ha obert nous horitzons a l'estructuració de la vida en comú.

L'automòbil facilita el consorci de pobles.

I amb el consorci de pobles es podria arribar a la formació de grans nuclis que res no haurien de témer de Barcelona.

Heus ací unes suggestions que oferim graciosament als qui hagin d'estructurar la Constitució de Catalunya.

IGNOT